

faaalbte Gaffelbane ikke burde indmunde i Lomme-
rup, men i Holmstrup eller maaste i Odense.
Jeg kan derfor ikke give det ærede Med-
lem Ret i, at han og det andet ærede
Medlem have foretrukket Regjeringens For-
slag. Jeg vilde i alt Fald have sat Pris paa,
at det ærede Medlem paa et tidligere Standpunkt,
nemlig ved første Behandling, var kommet med
Udtalelser i den Retning. Vi havde da maaste
haant lettere ved at finde hinanden, og det havde
været os muligt at arbejde sammen paa at faae
noget Mere ud af Lovforslaget, end det nu har
været muligt. Jeg skal slutte med at sige, at
jeg har personlig den allerstørste Sympathi, navnlig
for Assensbanen; jeg har bestandig udtalt mig
for Ønskeligheden og Billigheden af, at vi fik
denne Bane; men det er ogsaa min Overbevisning,
at de Herrer, som interesserer sig for denne Bane,
kunne og bør vise Resignation i dette Tilfælde og
vente til næste Aar eller maaste et Aar Aar.
Denne Bane vil sikkert ikke udeblive; det er min
Overbevisning, at de gavne Sager bedre ved nu
at stille sig loyalt overfor det Forslag, som fore-
ligger, og betegne deres Standpunkt i saa Hen-
seende ved at tage deres Ændringsforslag tilbage.
Dertil skal jeg tillade mig at opfordre de ærede
Medlemmer, særlig det ærede Medlem fra Assens
(S. Pedersen).

Berg: Vi have faaet Dyrforbring fra den
ærede Dødsfører til at fatte os kort; det skal jeg
søge at gjøre. Jeg er ikke fri ved denne Afstem-
ning. Jeg er bunden af Taknemlighed overfor
det ærede Medlem for Rjøge (Hørup) og hans
Venner for den Maade, hvorpaa de have behandlet
denne Sag. De Herrer mente at kunne gaa med
Flertallet i Udvalget til tre Baner og indbødte
dem i deres Overveelse; men jeg vil indrømme,
at af Hensyn til vor finansielle Status, som den
er ved den vedtagne Finantslov, og, henset til, at
vi have standset i 3—4 Aar med denne Side af
vor materielle Udvilling, kunde vi efter mit Skjøn
gaa noget videre; men jeg bødte mig for den
Overbevisning, som Flertallet i Udvalget i det
Hele og mine Venner i Udvalget i Særdeleshed
have faaet. Da vi imidlertid begyndte 2den
Behandling og mødte ved Begyndelsen af denne
her i Salen et Ændringsforslag fra et Konfor-
tium af 6 Medlemmer, der præsenterede sig som
Medlemmer af alle Partier i Salen med Bished
for, at Ændringsforslaget vilde blive vedtaget,
tenkte jeg som saa: Hvorledes! 10 Mil. skulle
pludselig blive til ca. 30 Mil., 3 $\frac{1}{2}$ Million Kroner
til over 8 Million Kroner ved Bestræbelser og
Kompromisser udenfor Udvalget! Det ærede Med-
lem for Assens (S. Pedersen) er bange for Kom-
promisser; det er jeg med. Kan den Maade at
forhandle store Spørgsmaal paa her i Thinget
være hensigtsførende? spurgte jeg mig selv. Skal
det gaa igjennem, saa hører i Birkeligheden af

Forhandling op, saa er det umuligt for et Udvalg
at sidde og forhandle med hinanden, saafremt det
ikke har en Autoritet, naar det møder med 13 af 15
Medlemmer for sine Forslag. Skal da et lille
Konfortium udenfor Udvalget kunne sige: Det
duer ikke; nu give vi 30 Mil. istedetfor 10 Mil.
og 8 Millioner Kr. istedetfor 3 $\frac{1}{2}$ Millioner Kr.
Jeg forstaar, at den ærede Regjering, selv om
den havde nogen særegen Tvivl om Beseiligheden
af dette Forslag kunde fristes til at have mod-
taget dette brammarbaserende Tilbud, der meldte sig
som Thingets og have sagt: Vel, jeg slaar til,
jeg gaar udenfor Udvalgets Flertal og tager imod
mere end Regjeringens Forslag; thi det indeholdt
egentlig noget mere, nemlig en større Bemyn-
digelse. Smidlerid forhandlede man, efter at et
uhelbtigt Forslag om Tilbagevisning til Udvalget,
som jeg tror, det ærede Medlem, der stillede det,
selv fortryder, var forkastet, paa en fornuftig
Basis om, hvad Ministeren forlangte. Han gjorde
ikke nogen ubetinget Forbring; ærede Medlemmer
tog deres Forbehold paa Grund af Situationen,
paa Grund af de Kompromisser, der efter Sagens
Natur og konstitutionelle Regler efter min Mening
naturligvis ere ganske berettigede, og floge sig
sammen om et ganske vist meget indgribende
Ændringsforslag. Ærede Medlemmer, deriblandt
mine Venner i Udvalget, have taget under Over-
veelse, hvorvidt de kunde gaa, for nu iaar at
faae en Lov, som de kunne være bekendt baade
finansielt og sagligt, og undgaa en Lov, som
vilde være en alfor stor Mundfuld paa eengang.
Jeg siger, jeg takker dem, fordi de have taget
denne Overveelse, og fordi de have været istand
til at slutte en Overenskomst, som duer og som
viser sig at kunne holde efter ærede Medlemmers
Udtalelser. Det er netop det, som skal til, naar
vi skulle behandle en Sag og finde hinanden; saa
gjælder det om, at vi finde hinanden paa noget
godt, og at de forskjellige Sider staa fast derpaa.
Slette Overenskomster, der brydes, have vi havt
nok af. Det er derfor, jeg takker de ærede Med-
lemmer. Jeg siger: Det Grundlag, der her
foreligger fra det ærede Udvalg — og jeg for-
staar, at man slutter Overenskomst fra forskellige
Sider i Udvalget — betragter jeg som Udvalgets
Flertals Medlemmers Grundlag. Jeg siger, jeg
kan oprigtig gaa med til dette. De 5 $\frac{1}{4}$ Milli-
oner, som den ærede Dødsfører nævnte, naae endnu
ikke vort Overstud for dette Aar, det giver kun
en Krediet af Overstudet for dette Aar efter
Bestemmelsen, uagtet jeg ogsaa mener, at 2
Millioner Kroner er temmelig meget aarligt.
Jeg har tidligere tænkt, at Overstudet af Jern-
banerne kunde afgive en rimelig Maalestof for det
passende Tilbud til Jernbaneanlæg. Men nu at
søje til de 5 $\frac{1}{4}$ Millioner Kroner et Bøls af 4—5
Millioner til 10 Mil. Jernbane, som de ærede
Herrer nu her foreslaa, vil jeg baade af finanti-
selle og andre Grunde meget fraraade, kjæmde